

ring først forsøger, om det ikke er et Onde, den selv kan bekæmpe, og det uden altfor store Opoffrelser. I Lovforslaget sættes der visse Præmier for forebyggende Foranstaltninger gennem Dyrlægetilsyn, det er i sin Orden. Der træffes ogsaa andre Sikkerhedsforanstaltninger, og overfor Udlandet behøve ærede Medlemmer ikke at være bekymrede, thi i saa Henseende foreslaas en absolut betryggende Sikkerhedsforanstaltning, idet det angrebne Dyr ikke maa udføres, medens i Tvivlstilfælde Vedkommende kan faae Dyret slaget og undersøgt for at se, om der er Feil i Diagnosen. Dette er en vigtig Foranstaltning for at det kan sikkes, at saadanne Dyr ikke komme til Udlandet, men der behøves ikke saa gennemgribende Foranstaltninger for at bekæmpe Sygdommen herhjemme. I den Henseende er der jo dog i alt Fald een Ting, som forekommer mig at maatte være overbevisende for ærede Medlemmer, og det er, at Lovforslaget tilstedes, at Dyrene kunne slagtes og Kjødet benyttes, naar der er Anledning dertil. Med andre Ord, naar Opmærksomheden er henvendt paa denne Sygdom, naar man griber ind i Tide, naar man ikke lader Dyrene blive ældgamle, saa kan man affinde sig med Sygdommen, saa kan man stille sig af med Dyrene paa en bestemt Maade, og derefter bruge Kjødet, uden at det kan skade, idet det er vel egnet til Menneskesføde. Et vist Tilsyn med disse Dyr kan være nødvendigt, men isvrigt sker der ingen Skade. Der er jo altsaa herved en stor Forskjel mellem denne og de andre Sygdomme. Det gjælder blot om at være opmærksom paa Sygdommen, og paa, at der drives stor Handel med saadanne Dyr. Saaledes blev det omtalt af et æret Medlem, at, da en Herregaard for nogle Aar siden skulde renses, saa solgte man Besætningen bort rundt omkring. Det er naturligvis Noget, man skal forbyde, men det er ikke nødvendigvis givet, at man strax skal stride til en Statsretning og derved indirekte sætte en Præmie paa Tigebyldighed. Thi saa siger man: Lad det gaa, som det kan, vi kunne jo altid komme ind under Paragrafen, og saa skal Staten erstatte. Nest karakteristisk fremtræder dette i det Vædringsforslag, som det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) har stillet. Han siger der: „Naar Cieren har opgivet for vedkommende Politimester, at han ønsker“ o. s. v. Det skal altsaa være en Ret for Cieren at vente, saa længe han vil, enhver Cier af Kreaturer kan gjøre, som han vil, og beholde det syge Dyr, saa længe han vil, og naar han saa en Gang faar i Sinde at gjøre Noget, saa melder han det til Politi-

mesteren, og saa betaler Staten Halvdelen. Hvis dette skal kaldes en Ordning — og det ærede Medlem anser det jo for en Ordning, der er bedre end de Andres — saa ved jeg ikke, hvad en Ordning er. Hvis man skal have en Ordning, saa kan det kun ske under Et, saa kan det kun ske en Gang for alle. Det er den eneste Mulighed, det kan ikke nytte med disse halve Foranstaltninger. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Wittichau) behyste jo selv ret vel Betydningen af disse halve Foranstaltninger ved sin Andefaling for dem. Han sagde, at han antog, der kunde være 4 pCt. syge Dyr; allerede dette Tal kan ikke være saa stræmende for Landbruget. Vi lide jo ogsaa af andre tilfældige Onder, som vi selv kunne overvinde Skaden af, naar vi blive hjulpe noget dertil. Af disse 4 pCt. mener det ærede Medlem, at kun den ene Procent gaar ind i Foreninger, dem skulde vi erstatte, og hvorfor skulde vi gjøre det? Vi skulde gjøre det af sanitære Grunde. Men hvad kan det hjælpe at faae den ene Procent nedslaaet, naar de 3 pCt. vedblive at være der. Altsaa denne Foranstaltning er alt Andet end aktiv, den duer aldeles ikke, den fører ikke til Maalet; men en Foranstaltning, der ikke fører til Maalet, kan være bekvem for enkelte Individuer i Samsundet, for Cierne, som den kommer til Gode, men den er ikke almenyttig. Man naaer ikke Nogetsomhelst gennem den, og det er ganske urimeligt at Lovgivningsveien at foreslaa noget Saadant, det er i alt Fald min Mening. Det er ikke af Mangel paa Interesse for Sagen fra min Side, at jeg udtaler dette. Jeg har tilladt mig at foreslaa i Loven Adskilligt, som har en vis Betydning, men jeg finder, at det, der er fremkommet fra anden Side, hverken er vel formet eller vel overveiet, og derfor kan jeg ikke gaa ind derpaa. Jeg skal senere, naar jeg omtaler Vædringsforslagene, vise, at Affattelsen er en saadan, at det efter min Mening slet ikke gaar an. Jeg beklager, at der er adskillige andre Differentpunkter mellem Ministeren og Udvalget i denne Lov, de ere ikke saa betydelige, men adskillige af dem ere betydelige nok. Hvad angaar Tuberkulosen, da skal jeg komme lidt nærmere tilbage til den, naar jeg kommer til at omtale de enkelte Vædringsforslag til den Del af Loven.

Jeg gaar da over til de enkelte Vædringsforslag. Om man vil lade det sidste Stykke af § 2 gaa ud, skal jeg ikke gjøre videre Indvending imod, det har ikke væsentlig Betydning. I Vædringsforslaget under Nr. 2 vil man sikre sig en direkte Meddelelse til Indenrigsministeren i visse Tilfælde, naar Sygdommen udbryder. Jeg